

Księga Daniela - numer sto piętnaście

Ujawnienie proroczych cech ostatniego pokolenia

Jeff Pippenger

2024-03-04

W ostatnim pokoleniu ludu, który jest pomijany, rozpoznaje się pewne prorocze cechy. Są więc pokoleniem żmij, gdyż ukształtowali charakter Szatana. Są pokoleniem cudzołożników, ponieważ nawiązali nieuświęcone związki z wrogami Boga. Doszli do punktu, w którym widzą, lecz nie rozumieją; słyszą, lecz nie pojmują, gdyż są nienawróceni, co jest przedstawiane jako pogrubienie ich serc. Mojżesz jako pierwszy poruszył to zjawisko.

I zwołał Mojżesz całego Izraela i rzekł do nich: Widzieliście wszystko, co Pan uczynił na waszych oczach w ziemi Egiptu faraonowi, wszystkim jego sługom i całej jego ziemi; wielkie doświadczenia, które widziały wasze oczy, znaki i te wielkie cuda. Lecz Pan aż do dnia dzisiejszego nie dał wam serca, aby rozumieć, oczu, aby widzieć, i uszu, aby słyszeć. Księga Powtórzonego Prawa 29:2-4.

W pierwszej wzmiance o laodycejskim zjawisku widzenia i słyszenia to, czego lud Boży nie potrafi dostrzec, to znaki i cuda swojej historii założycielskiej. Jeremiasz określa to zjawisko jako cechę „głupich panien” w dniach ostatecznych oraz jako wyraz ich odmowy przyjęcia poselstw trzech aniołów, których początek stanowi wezwanie pierwszego anioła do bojaźni przed Bogiem Stwórcą. Z powodu tego buntu nie otrzymują późnego deszczu.

Oznajmijcie to w domu Jakuba i ogłoście w Judzie, mówiąc: Słuchajcie tego teraz, ludu głupi i bez rozumu; macie oczy, a nie widzicie; macie uszy, a nie słyszycie. Czy nie boicie się mnie? — mówi Pan. — Czy nie zadrżycie przed moją obecnością? Ja uczyniłem piasek granicą morzu na wieczne postanowienie, aby go nie przekroczyło; choć jego fale się burzą, nie przemogą; choć ryczą, nie przejdą ponad nią. Lecz ten lud ma serce krnąbrne i buntownicze; zbuntowali się i odeszli. Nie mówią też w swoim sercu: Bójmy się teraz Pana, naszego Boga, który daje deszcz w swoim czasie, zarówno wczesny, jak i późny; zachowuje nam wyznaczone tygodnie żniwa. Wasze nieprawości odwróciły te rzeczy, a wasze grzechy wstrzymały od was dobro. Jeremiasza 5:20–25.

Ezechiel nazywa tych, którzy przejawiają cechy opisane jako widzenie bez zrozumienia, domem buntowniczym. Są domem buntowniczym, który nie chce dostrzec historii swoich fundamentów, są głupimi pannami, nienawróconymi, ponieważ odrzucają poselstwo pierwszego anioła, co oznacza odrzucenie ich wszystkich, gdyż jeśli nie przyjmiesz poselstwa pierwszego anioła, nie możesz przyjąć ani drugiego, ani trzeciego. W takim stanie późny deszcz zostaje wstrzymany względem tych panien w czasie późnego deszczu. Po tym, jak Jezus poruszył tę cechę w swojej wypowiedzi, przystąpił do przedstawienia przypowieści o siewcy.

Lecz błogosławione są wasze oczy, bo widzą, i wasze uszy, bo słyszą. Bo zaprawdę powiadam wam: wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło zobaczyć to, co wy widzicie, a nie zobaczyli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli. Wy więc słuchajcie przypowieści o siewcy. Gdy

ktos słucha słowa o królestwie, a go nie rozumie, przychodzi Zły i porywa to, co zostało zasiane w jego sercu. To jest ten, u którego ziarno padło przy drodze. A ten, kto przyjął ziarno na miejsca skaliste, to ten, który słucha słowa i zaraz z radością je przyjmuje; lecz nie ma w sobie korzenia, jest tylko do czasu; a gdy z powodu słowa przychodzi ucisk lub prześladowanie, zaraz się gorszy. Ten zaś, który przyjął ziarno między ciernie, to ten, który słucha słowa; lecz troska tego świata i zwodniczość bogactwa zagłuszają słowo i staje się bezowocny. A ten, który przyjął ziarno w dobrą ziemię, to ten, który słucha słowa i rozumie je; ten też wydaje owoc i przynosi: jeden stokrotny, inny sześćdziesięciokrotny, inny trzydziestokrotny. Podał im też inną przypowieść, mówiąc: Królestwo niebieskie podobne jest do człowieka, który posiał dobre ziarno na swojej roli. Lecz gdy ludzie spali, przyszedł jego nieprzyjaciel, nasiał kąkol między pszenicę i odszedł. A gdy żdźbło wzeszło i wydało kłos, wtedy ukazał się też kąkol. Przyszli więc słudzy gospodarza i rzekli do niego: Panie, czy nie posiałeś dobrego ziarna na swojej roli? Skąd więc ma kąkol? On im odpowiedział: To uczynił nieprzyjaciel. Słudzy rzekli mu: Czy chcesz więc, abyśmy poszli i zebrali go? Lecz on rzekł: Nie; abyście, zbierając kąkol, nie powyrywali razem z nim i pszenicy. Pozwólcie obu rosnąć razem aż do żniwa; a w czasie żniwa powiem żęńcom: Zbierzcie najpierw kąkol i powiążcie go w snopy na spalenie, a pszenicę zgromadźcie do mego spichlerza. Mateusza 13:16-30.

Głupcy to kąkol, a mądrzy to pszenica. W przypowieści o dziesięciu pannach to posiadanie oliwy ujawnia różnicę między dwiema klasami, a w przypadku pszenicy i kąkolu opiera się ona na tym, czy zrozumiane zostało nasienie, którym jest Słowo. Pierwsza wzmianka u Mojżesza o klasie, która nie będzie widzieć, a więc rozumieć, określa przesłanie, które ma być zrozumiane, jako znaki i cuda historii założycielskiej. Ostatnia prorocza wzmianka o elementach ślepoty domu przekornego u Ellen White wskazuje, że tym, co zostało ukazane oczom błogosławionym, by ujrzeć to, czego pragnęli wszyscy sprawiedliwi, była historia ruchu millerowskiego.

Wszystkie poselstwa dane w latach 1840–1844 mają teraz być głoszone z mocą, ponieważ wielu ludzi straciło orientację. Poselstwa te mają dotrzeć do wszystkich kościołów.

"Chrystus powiedział: 'Błogosławione są wasze oczy, bo widzą; i wasze uszy, bo słyszą. Bo zaprawdę powiadam wam, że wielu proroków i sprawiedliwych pragnęło ujrzeć to, co wy widzicie, a nie ujrzeli; i usłyszeć to, co wy słyszycie, a nie usłyszeli' [Mateusza 13:16, 17]. Błogosławione są oczy, które widziały to, co ujrzano w latach 1843 i 1844." Manuscript Releases, tom 21, 436, 437.

Jezus zawsze ilustruje koniec początkiem, a pierwsza i ostatnia wzmianka o tych, którzy mają oczy, lecz nie widzą ani nie rozumieją, wskazują, że podstawowa historia domu buntowniczego jest tym, czego się nie widzi, i dlatego zostaje odrzucona, co w konsekwencji uniemożliwia nierozumnym rozpoznanie późnego deszczu. Historia lat 1840–1844 została przedstawiona typologicznie przez wybawienie starożytnego Izraela z egipskiej niewoli. Niepowodzenie starożytnego Izraela w przejściu wstępnej próby doprowadziło ich do Kadesz, gdzie przyjęli fałszywe sprawozdanie dziesięciu zwiadowców i wybrali nowego wodza, aby poprowadził ich z powrotem do Egiptu. Czterdzieści lat później zostali z powrotem doprowadzeni do Kadesz, a Mojżesz zawiódł, uderzając w Skałę po raz drugi.

Choć Mojżesz zawiódł, Jozue mimo wszystko poprowadził ich do Ziemi Obiecanej. Ostatniej próbie w Kadesz towarzyszył poważny bunt, ponieważ Jezus zawsze ilustruje koniec początkiem, a bunt dziesięciu zwiadowców w Kadesz na początku czterdziestu lat, podobnie jak ten w Kadesz pod koniec czterdziestu lat, również ilustrują wielki bunt w Kadesz. Jednak pomimo buntu Mojżesza w Kadesz, wizja wejścia do Ziemi Obiecanej nie była już dłużej odwlekana.

Podczas buntu z 1863 roku, który doprowadził do nasilenia buntu w 1888 roku, co z kolei doprowadziło do nasilenia buntu w 1919 roku, a ostatecznie kulminowało buntem z 1957 roku, Jezus przyprowadził adwentyzm laodycejski z powrotem do Kadesz. Sprowadził go z powrotem do historii, w której przybył trzeci anioł i rozpoczął proces próby, który ostatecznie ujawnił bunt z 1863 roku oraz skazanie na tułaczkę na pustyni Laodycei. Trzeci anioł wkroczył w końcowy okres historii adwentyzmu laodycejskiego 11 września 2001 roku, gdy zstąpił potężny anioł z osiemnastego rozdziału Objawienia, który jest trzecim aniołem. Wówczas ogłosił, że Babilon upadł, co zostało zobrazowane przez strącenie wieży Nimroda, gdy w Nowym Jorku runęły wieże.

"Poselstwo trzeciego anioła nie zostanie zrozumiane; światło, które rozjaśni ziemię swoją chwałą, zostanie nazwane fałszywym światłem przez tych, którzy odmawiają kroczyć w jego postępującej chwale." Review and Herald, 27 maja 1890.

Jak było ze starożytnym Izraelem, tak też jest ze współczesnym Izraelem. Pokolenie, które było świadkiem 11 września 2001 roku, jest ostatnim pokoleniem. Jezus powiedział w dwudziestym pierwszym rozdziale Ewangelii Łukasza o „tym pokoleniu” i utożsamiał to pokolenie z tymi, którzy będą żyli, gdy przeminą niebo i ziemia, co nastąpi przy Jego Powtórny Przyjściu. To pokolenie, które dożyje powrotu Chrystusa, rozpozna znak dowodzący im, że są ostatnim pokoleniem. Będą wiedzieć i rozumieć, że to oni żyją w czasie, gdy „spełnienie każdego widzenia” nie jest już „odwlekane.”

Gdy Jezus wychodził ze świątyni wraz z uczniami, poprosili Go, by wyjaśnił, co miał na myśli, mówiąc o zniszczeniu świątyni. Ten dialog odzwierciedlał rozmowę, jaką Jego uczniowie prowadzą w ostatnim pokoleniu. Uczniowie pragnęli zrozumieć, co miał na myśli, gdy wielokrotnie nauczał, że laodycejski kościół adwentystyczny zostanie zmieciony w czasie wprowadzenia wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej, gdy czciciele w nim zostaną wypluci z Jego ust i nie będą już tymi, którzy przemawiają w Jego imieniu.

Odpowiadając uczniom, Jezus opisał zniszczenie Jerozolimy i następującą po nim historię, aż do końca świata. Po przedstawieniu zarysu dziejów do dziewiętnastego wersetu podejmuje temat zniszczenia Jerozolimy — zniszczenia, które mogło nastąpić w momencie ukrzyżowania, lecz w Bożym miłosierdziu i długiej cierpliwości zostało odłożone na około czterdzieści lat. Pod koniec tych czterdziestu lat pozostałaby resztką, która uniknęłaby zagłady, ale tylko jeśli rozpoznałaby znak, który wtedy dał.

Na początku historii starożytnego Izraela był czterdziestoletni okres, który rozpoczął się sądem nad buntem dziesięciu zwiadowców, odroczonym na czterdzieści lat dzięki wstawiennictwu Mojżesza. U kresu historii starożytnego Izraela był sąd nad buntem przeciwko krzyżowi, odroczony na czterdzieści lat dzięki wstawiennictwu Chrystusa, Jego cierpliwości i miłosierdziu. W obu tych

działach była resztką, która ocalała. Jezus zawsze ilustruje koniec jakiejś rzeczy jej początkiem.

Jezus odniósł się do znaku związanego ze zniszczeniem Jerozolimy i określił go jako „dni pomsty”.

A gdy ujrzycie Jerozolimę otoczoną przez wojska, wtedy wiedzcie, że jej spustoszenie jest bliskie. Wtedy ci, którzy są w Judei, niech uciekają w góry; a ci, którzy są w jej obrębie, niech z niej wyjdą; a ci, którzy są w okolicy, niech do niej nie wchodzi. Będą to bowiem dni pomsty, aby się wypełniło wszystko, co jest napisane. Łukasza 21:20-22.

„Dzień pomsty” to siedem ostatnich plag i z tego powodu siostra White wiąże zniszczenie Jerozolimy z Bożym sądem wykonawczym w czasach ostatecznych.

Zbliźcie się, narody, aby słuchać; słuchajcie, ludy: niech ziemia słucha i wszystko, co jest na niej; świat i wszystko, co z niego wychodzi. Albowiem gniew Pana jest nad wszystkimi narodami, a Jego zapalczywość nad wszystkimi ich wojskami: wydał je całkowitej zagładzie, oddał je na rzeź. Ich zabici także będą wyrzuceni, a smród uniesie się z ich zwłok, i góry rozpląną się od ich krwi. A wszystkie zastępy niebios rozpadną się, a niebiosy zostaną zwinięte jak zwój; a cały ich zastęp opadnie jak liść opadający z winorośli i jak spadająca figa z figowca. Bo mój miecz zostanie obmyty w niebiosach; oto zstąpi na Idumeę i na lud mojego przekleństwa, na sąd. Miecz Pana napełniony jest krwią, utuczony tłuszczem, i krwią jagniąt i kozłów, tłuszczem nerek baranów; albowiem Pan ma ofiarę w Bozrah i wielką rzeź w ziemi Idumei. I jednorożce zstąpią z nimi, a cielce z bykami; a ich ziemia będzie przesiąknięta krwią, a ich proch nasyci się tłuszczem. Bo jest to dzień pomsty Pana, rok odpłaty za sprawę Syjonu. Izajasza 34:1-8.

Jezus wygłosił swoje pierwsze publiczne wystąpienie w Nazarecie, ogłaszając się Mesjaszem. To wystąpienie było profetycznie określone przez zasadę pierwszej wzmianki. Czytanie, które wybrał, wskazywało, że Jego dzieło obejmuje ogłoszenie "dnia pomsty Pana", co według Izajasza jest także "rokiem odpłat za sprawę Syjonu".

To w Nazarecie Chrystus rozpoczął swoją publiczną posługę i ogłosił się Mesjaszem. Wtedy ci, którzy słyszeli Jego słowa, lecz nie rozumieli, usiłowali Go zabić, próbując strącić Go z góry. Początek Jego posługi naznaczony był próbą zabicia Go przez ludzi z Jego rodzinnego miasta, a na końcu Jego posługi Jego lud Go zabił. Jego posługa polegała na tym, by objawić się jako Mesjasz, którym stał się, gdy został namaszczoney podczas swojego chrztu. Podczas Jego chrztu zstąpił boski symbol, aby potwierdzić spełnienie przepowiedni o przyjściu Mesjasza. 11 sierpnia 1840 roku zstąpił boski symbol, aby potwierdzić zapowiedź poselstwa próby tamtej historii. A 11 września 2001 roku zstąpił boski symbol, aby potwierdzić zapowiedziane poselstwo tamtej historii, którym jest poselstwo późnego deszczu.

"Po dwóch dniach pracy wśród Samarytan Jezus ich opuścił, aby kontynuować swoją podróż do Galilei. Nie zatrzymał się w Nazarecie, gdzie spędził swoją młodość i wczesne lata dorosłego życia. Jego przyjęcie w tamtejszej synagodze, gdy ogłosił się Namaszczoney, było tak nieprzychylnie, że postanowił szukać bardziej owocnych pól, by głosić tym, którzy będą słuchać, i przemawiać do serc, które przyjmą jego przesłanie. Oświadczył swoim uczniom, że

prorok nie ma czci we własnej ojczyźnie. To powiedzenie wyraża tę naturalną niechęć, jaką wielu ludzi odczuwa do uznania jakiegokolwiek wspaniałego, godnego podziwu rozwoju u kogoś, kto bez ostentacji żył pośród nich i kogo dobrze znali od dzieciństwa. A jednocześnie ci sami ludzie potrafią popaść w dzikie podniecenie z powodu pretensji przybysza i awanturnika." Duch proroctwa, tom 2, 151.

W dwudziestym pierwszym rozdziale Ewangelii Łukasza Chrystus wskazuje sto czterdzieści cztery tysiące — ostatnie pokolenie, które nie umrze. Czyni to, przedstawiając historię, która zaczęła się podczas Jego ostatniej wizyty w tym, co wcześniej było domem Jego Ojca, a potem stało się domem Żydów. W opowieści o dziejach, którą Jezus zaczął przedstawiać, doszedł do momentu, w którym Jerozolima oraz świątynia, o którą pytali uczniowie, miały zostać zniszczone (70 r. n.e.). Określił to zniszczenie mianem "dni pomsty", które stanowiły część Jego wstępnej zapowiedzi misji. "Dni pomsty" oznaczały nie tylko zniszczenie Jerozolimy w roku 70, lecz także czas gniewu Bożego, ukazany w siedmiu ostatnich plagach.

Albowiem to jest dzień Pana, Boga Zastępów, dzień pomsty, aby pomścił się na swych nieprzyjaciołach; miecz będzie pożerał, nasyci się i upije ich krwią; albowiem Pan, Bóg Zastępów, ma ofiarę w krainie północnej nad rzeką Eufratem. Jeremiasza 46:10.

„Dzień pomsty” przeciwko Babilonowi, przedstawiony przez „ofiarę w krainie północnej nad rzeką Eufrat”, rozpoczyna się wraz z wkrótce nadchodzącą ustawą niedzielną.

Z powodu gniewu Pana nie będzie zamieszkany, lecz będzie całkowicie spustoszony; każdy, kto przechodzi obok Babilonu, zdumieje się i będzie gwizdał z powodu wszystkich jej plag. Ustawcie się do boju przeciw Babilonowi dokoła; wszyscy, co napinacie łuk, strzelajcie do niej, nie szczędźcie strzał, bo zgrzeszyła przeciw Panu. Wykrzykujcie przeciw niej dokoła; podała rękę; upadły jej fundamenty, zwalone są jej mury, gdyż to pomsta Pana: pomścijcie się na niej; jak ona uczyniła, tak jej uczynicie. Wytrąćcie z Babilonu siewcę i tego, kto włada sierpem w czasie żniwa; z powodu miecza gnębiiciela każdy zwróci się do swego ludu i każdy ucieknie do swojej ziemi. Izrael jest rozproszoną owcą; lwy go rozpędziły: najpierw król Asyrii go pożarł, a na końcu ten Nabuchodonozor, król Babilonu, połamał jego kości. Przeto tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Oto ukarzę króla Babilonu i jego ziemię, jak ukarałem króla Asyrii. I przyprowadzę Izraela z powrotem do jego siedziby; będzie się paść na Karmelu i Baszanie, a jego dusza nasyci się na górze Efraima i w Gileadzie. W owych dniach i w owym czasie, mówi Pan, będzie się szukać nieprawości Izraela, lecz nie będzie jej; i grzechów Judy, ale nie będą znalezione, bo odpuszczę tym, których zachowam. Wyrusz przeciw ziemi Merataim, przeciw niej, i przeciw mieszkańcom Pekod; spustosz i doszczętnie ich wytracaj, mówi Pan, i czynń zgodnie ze wszystkim, co ci nakazałem. Słysząc w kraju odgłos bitwy i wielkiego zniszczenia. Jakże rozłupany i złamany jest młot całej ziemi! Jakże Babilon stał się spustoszeniem wśród narodów! Zastawiłem na ciebie sidła i także zostałeś schwytany, o Babilonie, a nie wiedziałeś; zostałeś znaleziony i też pochwycony, bo sprzeciwiałeś się Panu. Pan otworzył swą zbrojownię i wyprowadził oręż swego gniewu, gdyż to jest dzieło Pana, Boga Zastępów, w ziemi Chaldejczyków. Naciągnijcie przeciw niej od najdalszej granicy, otwórzcie jej spichlerze; usypcie z niej sterty i doszczętnie ją zniszczcie; niech nic z niej nie zostanie. Zabijcie wszystkie jej byki; niech schodzą na rzeź. Biada im! bo nadszedł ich dzień,

czas ich nawiedzenia. Głos uciekających i uchodzących z ziemi Babilonu, aby ogłosić na Syjonie pomstę Pana, naszego Boga, pomstę jego świątyni. Zwołajcie łuczników przeciw Babilonowi; wszyscy, co napinacie łuk, obozujcie przeciw niej dokoła; niech nikt z niej nie ujdzie. Odpłaćcie jej według jej czynu; według wszystkiego, co uczyniła, uczynicie jej, gdyż pyszniła się przeciw Panu, przeciw Świętemu Izraela. Jeremiasza 50:13-29.

Zburzenie Jerozolimy w roku 70 n.e. reprezentuje sąd wykonawczy nad nierządnicą Babilonu, który rozpoczyna się wraz z wkrótce nadchodzącym prawem niedzielnym w Stanach Zjednoczonych. Jezus wiedział, że identyfikuje rok 70 n.e. jako wkrótce nadchodzące prawo niedzielne, gdyż On jest autorem swego Słowa i On jest Słowem. Ważne jest rozpoznać kontekst proroctwa, które Jezus przedstawia w dwudziestym pierwszym rozdziale Ewangelii Łukasza, aby zrozumieć, jaki znak wskazuje, że nadeszło ostatnie pokolenie.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Przyjście Chrystusa nastąpi w najciemniejszym okresie historii tej ziemi. Dni Noego i Lota ukazują stan świata tuż przed przyjściem Syna Człowieczego. Pismo Święte, wskazując na ten czas, oświadcza, że szatan będzie działał z całą mocą i 'wszelką zwodniczością nieprawości'. 2 Tesaloniczan 2:9, 10. Jego działanie widać wyraźnie w szybko narastającej ciemności, w mnóstwie błędów, herezji i zwiedzeń tych ostatnich dni. Szatan nie tylko bierze świat w niewolę, ale jego zwiedzenia zakwaszają kościoły wyznające imię naszego Pana Jezusa Chrystusa. Wielkie odstępstwo przerodzi się w ciemność głęboką jak o północy. Dla ludu Bożego będzie to noc próby, noc płaczu, noc prześladowań ze względu na prawdę. Lecz z tej nocy ciemności zabłyśnie Boże światło.

On sprawia, by 'światłość zabłyśła z ciemności.' 2 List do Koryntian 4:6. Gdy 'ziemia była bezkształtna i pusta, a ciemność była nad powierzchnią toni,' 'Duch Boży unosił się nad powierzchnią wód. I rzekł Bóg: Niech stanie się światłość; i stała się światłość.' Księga Rodzaju 1:2, 3. Tak też w nocy duchowej ciemności rozbrzmiewa słowo Boże: 'Niech stanie się światłość.' Do swego ludu mówi: 'Powstań, zajaśnij, bo przyszła twoja światłość, a chwała Pana weszła nad tobą.' Księga Izajasza 60:1.

„Oto — mówi Pismo — ciemność okryje ziemię, a gęsty mrok — ludy; lecz nad tobą wszędzie Pan, a Jego chwała ukaże się nad tobą”. Werset 2. Chrystus, odblask chwały Ojca, przyszedł na świat jako jego światłość. Przyszedł, aby przedstawić ludziom Boga, a o Nim jest napisane, że został namaszczoney „Duchem Świętym i mocą” i „chodził, czyniąc dobrze”. Dzieje Apostolskie 10:38. W synagodze w Nazarecie powiedział: „Duch Pana jest nade Mną, ponieważ namaścił Mnie, abym głosił dobrą nowinę ubogim; posłał Mnie, abym uleczył złamanych na sercu, abym ogłosił jeńcom wyzwolenie i niewidomym przejrzenie, abym wypuścił uciśnionych na wolność, abym ogłosił rok przyjemny Pana”. Łukasz 4:18, 19. Taką pracę powierzył swoim uczniom. „Wy jesteście światłem świata” — powiedział. „Tak niech świeci wasze światło przed ludźmi, aby widzieli wasze dobre uczynki i chwalili waszego Ojca, który jest w niebie”. Mateusz 5:14, 16. Prorocy i królowie, 217, 218.